

[Chr. Christiansen.]

blioteket har Grund og Penge til en ny Biblioteksbygning, og Planerne ligger færdig-udarbejdet, men Handelsministeriet har afslaaet Byggetilladelse. At dette er en Katastrofe, vil sikkert alle forstaa. Jeg spørger: Kan det forsvares, at Biblioteket for en saa stor By med nærmeste Opland standser? Gør der sig ikke saadanne Forhold gældende her, at de berettiger til en Dispensation fra de strenge Regler, vi i øvrigt følger med Hensyn til Byggetilladelse? Hele Frederikshavns Byraad anbefaler Opførelse af det nye, haardt tiltrængte Bibliotek, og Biblioteksdirektøren har fremhævet, „at det vil være en Situation, som dansk Administration overhovedet ikke vil kunne forsvare“, hvis det viser sig, at Biblioteket maa standse og oplagre sine Bøger, indtil der om Aar vil kunne blive opført en ny Biblioteksbygning. Jeg retter derfor en indtrængende Henstilling til den højtærede Handelsminister om at tage denne Sag op til fornyet og velviljig Overvejelse. Det er en Katastrofe for hele det kulturelle Liv i Frederikshavn, hvis dette Bibliotek helt maa standse sin Virksomhed. Jeg haaber, det maa være muligt at finde en Udvej, saaledes at denne Sag kan finde sin Løsning.

Frede Nielsen: De grænsepolitiske Problemer staa stadig stærkt i Forgrunden, og det er let forstaaeligt: vi lever i et af de største Tidehverv for hele Verden og ogsaa for vort Land. Vi har allerede truffet visse meget vigtige Afgørelser af grænsepolitisk Karakter og staa sandsynligvis over for andre Afgørelser, der vil komme til at binde Generationer fremover. Det gælder i denne Situation for os i dansk Politik at vise saa stor Fasthed og Klarhed som vel muligt; vi bør søge at løse Problemerne efter virkelig store Linier, saa at de Afgørelser, vi træffer, ikke alene kan hævde sig i Øjeblikket, men ogsaa kan staa for Historiens Dom. Men det forekommer mig, at vi netop hos ledende Kredse savner det store, rolige Overblik, at vi savner den faste, velfunderede Linie, som skal til i saadanne Situationer. Jeg synes, der snarere er Tale om en slynget Linie, med det Resultat, at der vedligeholdes en vis Forvirring baade udadtil og indadtil, og heri ligger efter min Mening noget beskæmmende for dansk Politik i denne store Situation.

Men før jeg gaar ind paa at sige noget om Sydslesvig, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om nogle nordslesvigske Forhold og Problemer. Der er visse Kredse — repræsenterende alle Partier, men jeg sig-

ter her til Folk, som næsten alle sammen ligger uden for de aktive Politikeres Kredse —, der vedligeholder med Hensyn til Forholdene i Nordslesvig en Kampagne, som maa forbyde. Der ligger sikkert de ærligste, udpræget danske Motiver bagved, men hele denne Kampagne har eet sikkert Resultat: den forsyner Mindretallet med Argumenter, som mildt udtrykt er aldeles ubillige over for Danmark. Der er talt og skrevet i denne Tid om dansk Brutalitet over for det tyske Mindretal, om Uretfærdighed, Preusseri, Mangel paa Frisind o. s. v. Disse Folk efterlyser ofte Balance hos os, der er af en anden Mening; de synes unægtelig, forekommer det mig, selv at savne denne Balance og nøgterne Vurderingsevne, som er saa haardt tiltrængt. De er med til ved hele denne Kampagne hos det tyske Mindretal at fremme og vedligeholde Troen paa, at det tyske Mindretal simpelt hen er blevet Martyrer.

Med Hensyn til det retslige Opgør gælder, at der sandsynligvis ogsaa i Sønderjylland har været Tale om visse Fejltagelser; det var vel helt umuligt at undgaa Fejltagelser; der blev begaaet Hundreder af Fejltagelser Landet over. Men i dette Tilfælde maa man ikke glemme at regne med, at her er der Tale om en Folkegruppe, hvis Flertal virkede imod Danmark som en Femte Kolonne, og derfor maatte der uvægerlig blive slaaet haardt ned. Hvad man heller ikke maa glemme, er, at man undgik i Sønderjylland som i det øvrige Land den Selvtægt, der vilde have været hundrede Gange værre.

Vi er i Sønderjylland som i det øvrige Land rede til at rette de Fejltagelser, der maatte være begaaet, men — jeg vil sige det meget stærkt — der er ingen Grund til at tale om større Brutalitet i Sønderjylland og mod det tyske Mindretal end i det øvrige Land.

Den Politik, det tyske Mindretals Ledelse førte, maatte faa mange personlige Tragedier i sit Kølvan, og det skal vi i alt Fald ikke glemme, at Ansvarer derfor er at søge i Mindretallets egen Ledelse. Der er ogsaa i Sønderjylland vokset en Erkendelse frem af, at Situationen er modnet til, at Eftergivelse af Straf for manges Vedkommende og Fremme af Resocialisering o. s. v. meget snart kan sætte ind. Der er, saa vidt jeg forstaa, allerede Forhandlinger i Gang for hele Landets Vedkommende.

Med Hensyn til Skoleordningen ligger de Kredse, som jeg hentyder til, ude i en Aktivitet imod den Ordning, der blev truffet, en Aktivitet, der staaer i et stærkt Misforhold til Positiviteten. Den Ro om